

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobkyně: **A. K.**
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlou Kubíčkovou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201897-923,
ve věci odejmutí příspěvku na péči

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201897-923 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání jejího syna M. K. a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 10. 8. 2021, č. j. 52764/2021/OPA (dále „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o odnětí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

příspěvku na péči. Podle žalovaného M. K. nesplnil podmínky nároku na příspěvek na péči s ohledem na jeho bydliště a střed zájmů v Chorvatsku.

2. K tomu krajský soud již úvodem dodává, že žalobkyně žalobu proti napadenému rozhodnutí podala společně se svým synem, přičemž řízení o její žalobě proti napadenému rozhodnutí bylo vyloučeno k samostatnému projednání, zatímco žaloba jejího syna M. K. byla vedena krajským soudem pod sp. zn. 18 Ad 21/2024.

Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

3. Podle žalobkyně byla jejímu synovi nezákonně zrušena a ukončena účast na veřejném zdravotním pojištění. Tím došlo i nezákonně k odnětí příspěvku na péči, na kterém je její syn zcela závislý. Namítala, že relevantní změna bydliště u jejího syna nenastala. Ten i nadále považuje za ohnisko zájmů Českou republiku za situace, kdy v Chorvatsku pobývá pouze přechodně s ohledem na svůj zdravotní stav. Žádné vazby na Chorvatsko nemá, jediným pojítkem je žalobkyně.
4. Žalobkyně je toho názoru, že § 141 odst. 3 správního řádu jí zakládá vedlejší účastenství i pro řízení o odvolání. Podle § 27 odst. 2 správního řádu je účastníkem každá osoba, jejíž práva se má rozhodnutí týkat, nebo která jím může být přímo dotčena. Což je i její případ, neboť byla evidována jako pečující osoba, byla zpětně zbavena nároku na státní pojištění, ztratila možnost vykázt péči pro účely důchodového a zdravotního pojištění a byla připravena o hmotné zajištění, nezbytné pro výkon péče. Péči o syna musela hradit ze svého jediného příjmu, kterým je životní minimum. Tato situace přitom trvá již 8 let. Kromě prostředků, které musela žalobkyně vynaložit, byla zkrácena rovněž o zápočet na starobní důchod, a to po celou dobu péče od srpna 2015 dodnes.
5. Žalobkyně připomněla genezi celé věci, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022-36, kterým byl zrušen nejen rozsudek Krajského soudu v Ostravě, ale i rozhodnutí žalovaného. Podle žalobkyně z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že ukončení zdravotního pojištění bylo nezákonné. Žalovaný nesprávně určuje za stát bydliště jejího syna Chorvatsko, a to na základě stejného dotazníku, který vedl VZP ke zrušení jeho zdravotního pojištění v ČR. Podle žalobkyně k zániku pojištění nikdy nedošlo a nemohlo dojít, neboť k tomu nebyly splněny podmínky. Zánik nelze dovozovat ani z evropských předpisů, jak tvrdí žalovaný. Žalovanému rovněž vytkla, že neučinil relevantní zjištění či dokazování ve vztahu ke skončení účasti jejího syna na veřejném zdravotním pojištění a odkázal se pouze na jiné rozhodnutí.
6. Postupem žalovaného byl jejímu synovi odňat příspěvek na péči v České republice. Současně mu však nevznikl tento nárok v Chorvatsku, kde má evidované přechodné bydliště. Tímto nezákonným postupem se tak oba ocitli bez hmotného zajištění. Pouhá dočasná změna bydliště v rámci EU nemůže vést ke zhoršení postavení, tj. vyškrtnutí ze systému pojištění a odnětí přiznané dávky, za situace, kdy shodný nárok byl jejímu synovi odepřen v místě dočasného bydliště. Podle názoru žalobkyně nemůže být občan EU sankcionován v případě realizace svobody volného pohybu, která je jednou ze základních svobod, na kterých je vystaven systém EU. A to ještě v situaci, kdy mu žádným zákonným způsobem nezanikla účast na zdravotním pojištění.
7. Podle názoru žalobkyně zdravotní pojišťovna, u které je pojištěnec evidován, není oprávněna stanovit pojištěnci dobu, po kterou u ní bude pojištěn, jakož ani není oprávněna

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vztah pojištěnce ke zdravotní pojišťovně sama ukončit. Její syn neměl v úmyslu pojištění v ČR ukončit z důvodu dočasného pobytu v zahraničí. I pojistné za něj bylo řádně odváděno, neboť plátcem byl stát s ohledem na invaliditu třetího stupně. K pojištění v Chorvatsku byl její syn fakticky donucen

v roce 2017. Pojišťovna tímto dle žalobkyně zakládá nejistotu v právech občanů, když nikdo dočasně pobývajících v zahraničí si nemůže být jist, zda bude někdy vyhodnoceno, že jeho pobyt představuje změnu bydliště, byť on sám tento zájem nemá. Nadto poukázala, že okamžik zániku je pak zcela na libovůli pojišťovny, která může zrušit pojištění občana kdykoliv a k jakémukoliv datu. To vše se zdůrazněním toho, že okolnost zániku pojištění jejího syna v ČR a nucené přihlášení v Chorvatsku je jediným důvodem, pro který došlo k odnětí příspěvku na péči.

8. Kromě toho namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil stupeň závislosti jejího syna. České správní orgány stanovily pouze I. stupeň závislosti, přestože v Chorvatsku byl její syn opakovaně uznán osobou ve III.-IV. stupni závislosti. Byl tedy nesprávně zjištěn skutkový stav.
9. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že žalobkyně ve správním řízení vystupovala v postavení zmocněnkyně svého syna M. K., přičemž nenamítala, že by chtěla vstoupit do řízení jako dotčená osoba, jejíž práva byla napadeným rozhodnutím dotčena. Proto podle žalovaného nemá aktivní legitimaci k podání žaloby. Aby mohla být případně dotčena na svých právech, musela by být osobou pečující o osobu blízkou ve II. až IV. stupni, což není tento případ. Pouze v takovém případě by měla ze strany státu nárok na bezplatné zdravotní pojištění. Ve zbytku se odkázal žalovaný na své vyjádření k žalobě ve věci syna žalobkyně a uvedl, že napadené rozhodnutí je podle něj zákonné a navrhl žalobu zamítnout.

Replika žalobkyně:

10. Ve své replice vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že není dotčena ve svých právech. Zopakovala, že za svého syna jedná od roku 2015 ve správních i soudních řízeních a v plném rozsahu o něj pečuje. Od roku 2015 je evidována jako pečující osoba u úřadu práce. Výkon péče o syna byl v projednávaném období reálně poskytován, jak vyplývá z doložené lékařské dokumentace z Chorvatska. Tato dokumentace však byla ze strany správních orgánů ignorována. Její syn je dlouhodobě léčen v Chorvatsku, kde byl opakovaně uznán osobou ve III.-IV. stupni závislosti na péči. V ČR mu byl však stanoven pouze I. stupeň, jednalo se tak prokazatelně o nesprávné zjištění skutkového stavu. Původní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno kasačním soudem a věc mu byla vrácena k novému řízení. V tomto řízení však žalovaný nadále řešil pouze otázku odnětí příspěvku, nikoliv určení stupně závislosti. Tento rozpor trvá dodnes.

Ústní jednání:

11. U ústního jednání oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Zjištění ze správního spisu:

12. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že oznámením ze dne 10. 6. 2021 Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě vyrozuměl syna žalobkyně, že zahajuje z moci úřední řízení o odejmutí příspěvku na péči pro závislost v I. stupni, který mu byl přiznán rozhodnutím úřadu práce ze dne 29. 2. 2016, č. j. 20204/2016/OPA.

13. Důvodem pro zahájení řízení byla skutečnost, že v odvolacím řízení vedeném ohledně přiznání příspěvku na péči bylo zjištěno, že doba trvání jeho veřejného zdravotního pojištění skončila, neboť je od 12. 1. 2017 pojištěn v Chorvatsku.
14. Pan K. totiž na žádost VZP v minulosti vyplnil dotazník pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení, který jí vyplněný odeslal v říjnu 2016. V tomto dotazníku se objevuje informace, že od roku 2005 žije v Chorvatsku u žalobkyně z titulu sloučení rodiny a ze zdravotních důvodů, neboť mu žalobkyně poskytuje péči. Dále soud zjistil, že pana K. uvedl, že je zcela bez příjmů, v Chorvatsku mu byla určena trvalá pracovní neschopnost, III. stupeň invalidity a závislost na pomoci jiné osoby ve IV. stupni. Uvedl, že není evidován na úřadu práce, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, je svobodný, bezdětný a že ve společné domácnosti bydlí se žalobkyní. V Chorvatsku je registrován u všeobecného praktického lékaře již od roku 2010. Nicméně uvedl, že za své bydliště považuje nadále ČR. Žalobkyně je přitom od roku 2007 pojištěna v Chorvatsku.
15. V návaznosti na zjištěné skutečnosti VZP panu K. oznámila, že jeho zdravotní pojištění bude v ČR ukončeno ke 12. 10. 2016. Byť má trvalý pobyt v ČR, nezdržuje se tu již 10 let, nevykonává výdělečnou činnost, nepobírá důchodové dávky, a proto musí být přihlášen v Chorvatsku. Podle Chorvatského ústavu zdravotního pojištění má ode dne 19. 12. 2014 přechodný pobyt v Chorvatsku a počínaje dnem 12. 1. 2017 je tam zdravotně pojištěn.
16. O odnětí příspěvku úřad práce následně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím
17. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal pan K. odvolání. Žalovaný o odvolání nejprve rozhodl rozhodnutím ze dne 27. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/156629-923, kterým potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Pan K. toto rozhodnutí žalovaného následně napadl správní žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 29. 11. 2022, č. j. 18 Ad 6/2022.
18. Proti rozsudku krajského soudu podal nicméně kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022-36 tak, že, zrušil nejen rozsudek krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného. Ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného, aby se zabýval tím, kde má pan K. bydliště, tedy místo, kde skutečně bydlí a kde se nachází střed jeho zájmů. Podle toho měl určit členský stát, který je příslušný k poskytování příspěvku na péči.
19. Pan K. svůj dotazník aktualizoval. Z dotazníku ze dne 12. 8. 2024 vyplývá, že bydlí na shodné adrese jako žalobkyně, jak je uvedena shora v Chorvatsku, a to ze zdravotních důvodů. Je bezdětný, nevykonává výdělečnou činnost, není OSVČ, není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nepobírá žádné dávky ani dávky v nezaměstnanosti, nemá příjem ze žádného státu a není daňovým rezidentem. Od roku 2024 je registrován u psychologa PhDr. Z. K., Ph.D., k čemuž přiložil jeho psychologický posudek. Z posudku vyplývá, že je odkázán na obsluhu žalobkyně. Žalovaný zjistil u psychologa, že je s panem K. v pravidelném terapeutickém kontaktu formou online.
20. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
21. Ze správního spisu, jakož i z úřední činnosti, rovněž soud zjistil, že pan K. nepobíral v ČR invalidní důchod, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Posouzení žalobních námitek

22. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Jak již uvedl krajský soud výše, právě projednávaná věc byla vyloučena k samostatnému projednání z původního spisu sp. zn. 18 Ad 21/2024. Řízení o žalobě syna žalobkyně proti napadenému rozhodnutí byla již pravomocně skončena krajským soudem rozsudkem ze dne 28. 1. 2026, č. j. 18 Ad 21/2024-64, kterým soud žalobu zamítl. S ohledem na odvozenost žalobní legitimace od věci jejího syna a obdobné argumentace však ani v případě žalobkyně neshledal důvody odchýlit se od svého právního názoru vyjádřeného v odkazovaném rozsudku.
24. Jak bylo uvedeno výše, odnětí přiznaného příspěvku na péči panu K. bylo již v minulosti předmětem přezkumu správních soudů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022-36, uložil v rámci zrušujícího rozsudku žalovanému, aby se zabýval otázkou, kde se nachází střed zájmů pana K., podle čehož měl žalovaný určit členský stát EU, který je příslušný k poskytování příspěvku na péči. Nejvyšší správní soud totiž žalovanému vytkl, že nedostatečně zdůvodnil, proč příslušným členským státem je v daném případě Chorvatsko.
25. Jak shrnul Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku: *„Hlavním účelem koordinačního nařízení je zachování sociální ochrany osob, které využívají práva volného pohybu. Dané nařízení koordinuje vnitrostátní systémy sociálního zabezpečení členských států Evropské unie zejména tím, že stanoví kolizní pravidla pro určení použitelných právních předpisů. Tato pravidla mají na jednu stranu za cíl zabránit tomu, aby osoby migrující po Evropské unie zůstaly v oblasti sociálního zabezpečení bez ochrany, současně však sleduje cíl, aby tyto osoby podléhaly systému sociálního zabezpečení pouze jednoho státu (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-255/13, I v. Health Service Executive; rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2023, čj. 5 Ads 399/2021 - 27).“*
26. Přitom výslovně uvedl, že *„pro nyní řešenou věc je tedy určující, ve kterém členském státě má stěžovatel bydliště. Pod pojmem bydliště je přitom třeba podle čl. 1 písm. h) téhož nařízení rozumět obvyklé bydliště, tj. místo, kde dotyčné osoby obvykle bydlí a kde se nachází střed jejich zájmů. Výraz bydliště je autonomním pojmem vlastním unijnímu právu a musí být vykládán i vnitrostátními orgány v souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, čj. 6 Ads 1/2012 - 129, rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 2. 1999 ve věci C-90/97, Swaddling).“*
27. Nejvyšší správní soud se rovněž vyjádřil k tomu, jaká kritéria pro určení bydliště je třeba zvážit, přičemž uvedl, že *„pro určení státu bydliště je rozhodné posouzení kritérií vymezených judikaturou Soudního dvora a kodifikovaných v čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. 9. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (prováděcí nařízení). Podle tohoto článku představuje bydliště střed zájmů dotčené osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých*

dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou podle okolností zahrnovat délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států a osobní situaci dané osoby včetně povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy; rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb; vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností; v případě studentů zdroje jejich příjmu; situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé; členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2020, čj. 3 Ads 55/2018 - 37).“

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval závazný názor Nejvyššího správního soudu a vycházel z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systému sociálního zabezpečení, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004.
29. Podle čl. 11 odst. 1 koordinačního nařízení platí, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.
30. Z uvedeného pro projednávanou věc vyplývá, že syn žalobkyně může podléhat předpisům pouze jediného členského státu. Aby bylo možno tento stát určit, koordinační nařízení stanovuje kolizní normy pro určení rozhodné právní úpravy.
31. Podle čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení *s výhradou článků 12 až 16 se na jinou osobu, na kterou se nepoužijí písmena a) až d)* [tj. na osobu, jež není zaměstnancem, osobou samostatně výdělečně činnou, úředníkem, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, ani nebyla odvedena či znovu povolána do vojenské nebo civilní služby], *vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jí zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států.*
32. Právě do této kategorie osob syn žalobkyně spadá a žalovaný ji správně identifikoval.
33. Žalovaný ve své úvaze vycházel z čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení, podle kterého je příslušnost orgánů konkrétního členského státu určována podle místa bydliště, za které se podle čl. 1 písm. j) koordinačního nařízení považuje „místo, kde má osoba obvyklé bydliště“. Veden závazným pokynem Nejvyššího správního soudu žalovaný uvážil o rozhodujících kritériích – délce pobytu, rodinném stavu, rodinných vazbách, bytové situaci, ošetřujícím lékaři, pojištění apod.
34. S ohledem na princip jediné příslušnosti žalovaný takto určil, že členským státem příslušným podle koordinačního nařízení je v případě pana K. Chorvatsko. Při aplikaci uvedených kritérií žalovaný poukázal zejména na jím vyplněný dotazník odeslaný dne 10. 10. 2016, resp. v pozdějším dotazníku z roku 2024. Z obou vyplývá, že pan K. již od roku 2005 žije v Chorvatsku, a to jednak z důvodu sloučení rodiny, tak ze zdravotních důvodů. Péči mu poskytuje žalobkyně, která má v Chorvatsku trvalé bydliště. Pan K., jak rovněž vyplývá z dotazníku, je zcela bez příjmů. V Chorvatsku mu byla určena trvalá pracovní neschopnost, III. stupeň invalidity a závislost na pomoci jiné osoby ve IV. stupni. Od roku 2010 je navíc evidován u praktického lékaře rovněž v Chorvatsku. V pozdějším dotazníku z roku 2024 uvedl takřka shodné údaje. V Chorvatsku je rovněž zdravotně pojištěn.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. Žalovaný z uvedených informací vyvodil, že vazba syna žalobkyně na Chorvatsko je stabilní, dlouhodobá a nepřetržitá, která byla prohloubena i tím, že od roku 2010 je tam registrován u praktického lékaře a od roku 2017 i zdravotně pojištěn. I rodinné vazby jsou dány v Chorvatsku za situace, kdy je pan K. bezdětný a pobývá tam se žalobkyní, která o něj pečuje. Jak poukázal žalovaný, z informací, které měl od pana K., nevyplývá žádná významnější vazba na Českou republiku (vyjma občanství).
36. Žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasila, shodně jako její syn, ve svých námitkách uvedla, že závěry žalovaného jsou nepravdivé a že k relevantní změně z hlediska bydliště jejího syna nedošlo. S názorem žalobkyně se nicméně krajský soud neztotožnil. Jak vyplývá z výše citované judikatury, stěžejním se jeví převážně faktický stav. Střed, resp. ohnisko, zájmů není typicky založen na administrativních kritériích, ale faktických.
37. Ve věci není mezi účastníky sporné, že pan K. více než 10 let pobývá na území Chorvatska, kde žije se žalobkyní, která o něj pečuje. Z podkladů rovněž vyplývá, že lékařská péče je jejímu synovi poskytována také v Chorvatsku, kde je od roku 2017 zdravotně pojištěn (byť uvádí, že nuceně).
38. Naopak jeho vazbu na Českou republiku pak představuje „toliko“ jeho občanství a existence trvalého pobytu, což ovšem samo o sobě střed jeho zájmů v České republice založit nemůže, když všechny ostatní vazby směřují na Chorvatsko. Relevantním není ani zdravotní pomoc, která mu je poskytována PhDr. K., Ph.D., neboť psychologická pomoc mu je poskytována prostřednictvím videohovoru. Je tedy lhostejné, kde se psycholog při poskytování pomoci fakticky nachází, podstatné je, že pan K. tuto pomoc přijímá ve svém bydlišti v Chorvatsku. Byť syn žalobkyně vyjadřuje, při nejmenším, odhodlání se do České republiky vrátit, jakmile mu to jeho zdravotní stav dovolí, v době rozhodování žalované taková situace nenastala. Jiné relevantní vazby na Českou republiku žalobkyně neuvedla, a ostatně ani její syn.
39. Krajský soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že pobyt pana K. v Chorvatsku je možné hodnotit jako stabilní, dlouhodobý a nepřetržitý. Jeho rodinné vazby a celková situace (odkázanost na péči žalobkyně) naznačují, že ohnisko zájmů je v Chorvatsku. Krajský soud k tomu uvádí, že s ohledem na mnohost kritérií je třeba tyto vždy důsledně poměřovat v kontextu specifik každého jednotlivého případu. Tomuto posouzení v očích krajského soudu žalovaný dostál.
40. Na základě výše uvedeného tak krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil otázku toho, v jakém členském státě se nachází bydliště, resp. ohnisko zájmů pana K., a že odejmutí příspěvku na péči bylo v souladu se zákonem. Proto ani argumentace žalobkyně nemohla být úspěšná, neboť dotčení jejích práv je odvozeno od samotného nároku jejího syna na příspěvek na péči.
41. Pro úplnost a nad rámec důvodů rozhodnutí pak krajský soud dodává, že si je vědom toho, že žalobkyně ve své žalobě poukazovala na nezákonné ukončení účasti jejího syna na zdravotním pojištění. Otázka ukončení účasti na zdravotním pojištění však byla řešena v samostatném řízení před Městským soudem v Praze, kterým byla žaloba pana K., tak žalobkyně, odmítnuta, a jako taková není pro posouzení nynější věci stěžejní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022-36, klíčovým pro posouzení nároku na příspěvek na péči je posouzení otázky bydliště ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

koordinčního nařízení, a tím zjištění příslušného státu, resp. právní úpravy, která se použije na pobírání dávek sociálního zabezpečení, kam příspěvek na péči spadá.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

42. Žaloba tedy není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
43. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava, 18. února 2026

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně